



Şehit

Şehit Md. Rabbi Matabbar (Golam Rabbi)

Doğum tarihi: 6 Kasım, 2010
Şehadet tarihi: 19 Temmuz, 2024
Bölge: Barishal
İlçe: ঢাকা

Kısa Biyografi

Meslek: Öğrenci, Kurum: Talimul Islam Medresesi

Şehadet Yeri: Mirpur 13

Şehitlik Olayı ve Detayları

Şehit Md. Rabbi Matabbar (Golam Rabbi)

Şehit Profili

Mohd: Rabbi Matabbar Orfe Muhammed Golam Rabbi, hassas bir ruha, masum bir yüze ve parlak bir geleceğe sahip bir gençti. Yaş mı? Muhtemelen 14 veya 15, bu parçalanmış dünyada yaş gerçekten bu kadar önemli mi? Birçok yetişkin bile insan öldüremezken, haham insan öldürme sanatını öğrenmişti. Şehit edildiği gün, vücudunda siyasi bir bayrak, yüzünde bir slogan, herhangi bir örgütün kimlik kartı yoktu; sadece hareket denen canlı vicdanın görebildiği ve içinde bir şeylerin hareket ettiğini gösteren masum bir kalp vardı. Haham, Talimul İslam Medresesi'nin altındaki oyun alanında, gözlerinin önünde ilerleyen bir grup öğrenciyle, gözlerinde ateş, yüzünde sloganlar ve ayaklarında devrim sesiyle duruyordu. İlk kez insanları görmenin büyüüne kapılmışçasına, tıpkı çocukların gökyüzünü ilk kez gördüklerinde durmaları gibi, o da nutku tutulmuş bir şekilde duruyordu.

Haham, Patuakhali'nin Galachipau eyaletine bağlı Kalagachhia eyaletine bağlı Baria'daki Ajpara köyünde doğmuştu. O zamanlar nehir kıyısındaki bu toprakları bilmiyordu ama bir gün bu köyün çocuğu başkentin otoyolunda şehit edilecek ve tarihin acı dolu bir sayfası olacaktı. Aile sıradandı: müteahhit baba Jewel Matabar; beyaz tenli anne Firoz Akhtar; geçimini çay dükkânı işleten iki ağabeyi Riyad ve Rifat. Sher-e-Bangla Devlet Kız Okulu öğrencisi olan küçük kız kardeşi Juini, ağabeyinin ölümünün kalbini nasıl kırdığını hâlâ anlayamıyordu. Peki ya Haham? O, âlim olma hayaline saplantılıydı. Cennete giden yolu hadis sayfalarında ve Kur'an ayetlerinde aradı. Ve bu hayal bugün gerçek oldu. Artık ne bir haham ne de bir âlim olacak. Alnında dövme yok, bugün alnı kanla kaplı, ebediyen toprağın altında uyuyor. Devletin ondan korkacağını biliyor mu? Sevgi ve sadakat yemini etmiş bir çocuğun aynı zamanda devlete ihanet edebileceğini biliyor mu? Hayır, bunların hiçbirini bilmiyordu. Halkın yanında durması, omuz omuza olmaması, gözlerinin içine bakmaması, sadece sessizce, çocuksu yüreğinin hayretiyle durması onun suçuydu. Ve devletin korktuğu şey de bu, masum bir yüreğin gücünden korkuyor. Böylece kurşunlar patladı ve bir çocuk sokakta cansız, ölü, ayırım gözetmeksizin yatıyordu. Hahamın ölümü hiçbir gazetenin manşetinde yer almadı. Hiçbir talk show'da tartışılmadı. Hiçbir siyasi pankart şehidi anmadı. Oysa ölümü bile bu hareketin sessiz değil, saf olduğunu gösteriyor; Siyasi değil, adalet talebinde parlak. Haham, kendi yüzlerimizi, sorularla yüzleştirdiğimiz vicdanımızın aynasıdır. Bugün, ailesinde artık hayaller yok, sadece anılar ve dayanılmaz bir boşluk var. Ama o boşluk, kulaklarımızın duyabildiği şeydir: Bu ölüm bir yalan değil, bu şehit, insanların içinde, her direniş mücadelesinde yaşamaya devam ediyor. Muhammed Gulam Haham bir isim, sessiz bir gök gürültüsü.

Hareket Arka Planı

19 Temmuz 2024, Cuma, saat 20:00. Başkentin gökyüzü, uyanmış bir ulusun tarifsiz uğultusuyla değil, yoğun bir dumanla doluydu. Kota reformu talebiyle başlayan küçük öğrenci alayı, dili yalnızca posterlerde veya herhangi bir siyasi bildiride değil, doğrudan görülebilen hakikatte, göğüste taşınan uzun nefeste olan tam ölçekli bir isyana dönüşmüştü. O zamanlar, Mirpur, Muhammedpur ve Şahbağ'daki her kavşak, tarihte yeni bir dönemin doğum çanını çalıyordu. Tam o sırada, Talimul İslam Medresesi'nin altında, protestolarla dolu dünya haritasından biraz uzakta, bir genç oyun oynuyordu. Adı Muhammed Gulam Haham'dı, 14-16 yaşlarında masum bir çocuk. Gözleri hayallerle dolu, ayakları okul, medrese, tarla ve ter kokuyordu. Siyaseti anlayacak kadar küçüktü, faşizm kelimesini bile telaffuz edemiyordu. Ama kaderi bir gün onu bu hikâyenin sessiz bir yansıması yapacaktı. Tek kusuru önünde duruyordu.

Birden zırhlı birlikler, hareketli hareketin ortasında ilerledi. Sloganlar ve dumanlar arasında, insan hayatlarının hedef alındığı kurşunlar uçuşuyordu. Haham, örnek kararnamenin önünde duruyordu. Belki meraktan, belki de sadece dünyanın neden bu kadar çalkantılı olduğunu anlamak istiyordu. Tam o sırada bir kurşun uçu, sırtını deldi, böbreklerini parçaladı, omurgasını deldi ve vücudunun başka bir yerinden çıktı. Özgürlüğünün bedeli buydu. Haham hemen yere yığıldı. Kimse koşmadı, kimse ağlamadı, çünkü orada ağlamaya hakkı yoktu. Etrafında sadece duman ve devlet makinesinin köpek gibi kükreyen nefesi vardı. Aile 30 dakika sonra haberi aldı. Ağabey koşarak geldi, yerde kanlar içinde yatan cesedi gördü ve bayıldı. Doktor o anda hiçbir şey söylemedi, ama annenin yüreği oğlunun bir daha asla eve dönmeyeceğini biliyordu. En utanç verici olay bundan sonra yaşandı. Polis, bir Latin kadının el bombası attığını söylüyordu! Çay ocağı işleten ve âlim olmayı hayal ederek büyüyen iki kardeş, genç hahamın başına böyle bir şey mi geldi? Devlet o kadar uydurma hikâyeler yazıyor ki, öldükten sonra bile ruhu uyumuyor.

Bu ölüm sıradan bir gencin ölümü değildi, binlerce hayalin acımasızca boğulmasıydı. Bu hahamın ölümü bize bu ülkede sessiz kalmanın suç, sevilen birine iftira atmanın ise vatana ihanet olduğunu öğretiyor. Ölmüş olabilir, ama kanı hâlâ bilincimizde. Asıl soru şu: Bu borcun kefareti ne olacak? Yoksa gelecekteki hahamlar için tabutları mı sayacağız?

Şehitlik ve ardından gelen vahşet

Haham, beklenmedik bir akşam, yabancı bir yerde, istenmeyen bir savaşta şehit edildi. Ancak cesedini alan savaş, ailesi için sadece bir başlangıçtı. Şehidin kanı

henüz kurumamış ve insanlar hâlâ akın akın akın döküyordu. Yine de ailesi, kalabalık bir evin köşesinde, sevdiklerinin cansız bedenini taşıyarak, hayatlarını kurtarmak ve onurlarını korumak için yeni bir savaş alanında duruyordu.

Haham'ın naaşı önce Ajmal Tıp Fakültesi'ne götürüldü. Doktor ona bakarak öldüğünü ilan etti. O anda zaman durmuş gibiydi. Annesi yere yığıldı, kardeşi dışarı çıktı ve evin havasında tek bir kelime yankılandı. "Ama hayır, ölüm burada kesin değil; Rabbir'in şehit edilmesinden sonra başlayan, tek nefeste devam eden bir devlet acımasızlığı hikayesi. Aile, merhumu gömmeye hazırlanırken, evlerinin sahibi olan özel hukuk danışmanının kardeşi soğuk bir sesle ortaya çıkıp, "Hemen gömün, yoksa cesedini alamazsınız." diyor. Yaslı aile, bu ülkede ölümlerin bile neden rehin tutulduğunu anlayamıyordu. Sadece gözlerindeki korkuyu ve ellerindeki cesedi görüyorlardı. Sonra polis geldi. Ölen çocuğun babası karakola götürüldü. İki saat orada tutuldu ve bir kağıda inanılmaz bir cümle yazıldı: "Oğlumun ölümünden polis sorumludur." Ölümüne tanık olan hahamın cesedinin yanına düşen kurşun da devlet tarafından alındı, böylece deliller artık hayatta kalmasın. Tarih sadece elinde silah olanlar tarafından yazılsın.

Sonra karakter suikastı dönemi başladı. Polis kılığına girmiş Avami Birliği liderleri gelip, "Oğlunuz Öğrenci Birliği üyesiydi. Polis de bomba attı." dediler. Sanki şehidin ölümünden sorumlu tutulmamak için yeni bir

oyun yazıyor. Ancak Çerabbi hiçbir partiye gitmemiş, hiçbir partinin bayrağı altında yürümemişti. Hayatının tek siyaseti, gerçeğe karşı sessiz bir sevgi ve şefkatti. Ama bu gerçek, devlet adınaydı. Sonuç olarak, polis de dahil olmak üzere, adına suçlandığı kişiler, onu gece boyunca telefonda ve gündüzleri de herkesin içinde tehdit ediyorlar: "Karakola gitme, yoksa sonuçları iyi olmaz." Hatta dükkan sahibi bile, "Bu olaydan sonra başın derde girecek." diyor. Ev sahibi, "Evini terk etmek zorundasın." diye baskı yapıyor. Hayat savaşındaki her sığınak elinden alınıyor.

Bir şehidin ailesi sadece öldürülmekle kalmıyor, her gün, her an parçalanıp yıkılıyor. Bir hahamın ölümü bir beden bıraktığı gibi, yoksul bir ailenin umutları, hayalleri ve yuvası da paramparça oluyor. Devletin kurşunları, devletin kurşunlarından korkanları öldürüyor ve devletin kurşunlarından korkanlar gizlice gömülüyor. Bu özgür ülkede, insanın boğularak yaşamak zorunda kaldığı modern bir gaz odası burası ve bir şehidin ailesi "tehlike" olarak tanımlanıyor. Aile açlık, aşağılanma ve çöplük içinde yaşıyor

Ajmirpur, 13 numaradaki harap bir evde, bir aile yoğun bir korku ve titreme içinde. Şimdi o evde ışık yok, Pencereden kimse seslenmiyor. Haham Mafiroza Akhtar, hayatının ilk medresesinde kolları sıvacıkken, bugün orada felçli bir şekilde oturuyor, kalbi hıçkırıklarla dolu. Sırtı kambur, gözleri bulanık ve sesi sanki acıdan ıslanmış gibi. Tekrar tekrar, "Seni öğrenci yapmak istiyordum. Şimdi sadece mezara gidip, 'Baba, lütfen beni affet' diyorum." diyor. Babası Muhammed Jewel Matawar, yıkılmış bir adam. Eskiden müteahhit olarak çalışıyordu ama şimdi yürümüyor, sadece titriyor. Konuşmuyor, kimsenin gözünün içine bakmıyor. Sadece ara sıra, Haham'ın Pencap önlüklerinden birini boynuna dolayıp uykuya dalıyor. Evde kimse yok gibi görünüyor. Tek bir hüznü çığlık var. Hayatları bir çay ocağına bağlı olan iki kardeş, Riyad ve Rifat, şimdi bir tehdit fırtınasıyla karşı karşıya. Dünyanın tek geçim kaynağı olan o küçük dükkan bugün hâlâ orada, ama ne kadar dayanacağını kimse bilmiyor. Polisin gölgesinde duran maskeli adamlar, yerel parti kadroları her gün gelip soruyor: "Hâlâ burada mısınız? Cesaretin var mı?" Görünüşe göre bir ceset gömülmemiş, ama kokusu yaşayanları sarıyor. O koku bugün korkunun, paniğin, açlığın ve aşağılanmanın sonucu.

Rabbi Bhai'nin ağzından şu sözler döküldü, gözlerinde yaşlar vardı: "Artık ders çalışmıyorum, ağabeyim. Ben sadece Rabbi Alem'i istiyordum. Ona her şeyi verdim. Onu besledim, giydirdim, hatta ders çalışmayı öğrettim. Şimdi değil, rüyalarımda bile değil." Bu aile artık hayat istemiyor, başlarını koyacak bir yer, güvenli bir dükkân ve en azından oğullarının ölümünün boşuna olmadığını söyleyebilmek için ulusal bir tanınma istiyorlar. Bugün bu aile ne bir parti, ne bir slogan istiyor; sadece adalet, biraz barış, biraz ekmek, biraz uyku istiyorlar. Hahamın kendi kanıyla boyadığı bayrağı taşıyan bu ülke, bu ailenin yanında olmazsa, "şehit" kelimesi bir gün soğuk, cansız bir kağıt parçasına dönüşecek. Çerçeveye sıkışmış sahte bir saygıdan başka bir şey değil, sorumluluk almıyor, sözünü tutmuyor, gözyaşlarını silmiyor. Hahamın ölümü sadece onların değil, bizim de. Çünkü kanı bizim kopuk vicdanımızda. Almadığı şeylerin yükü omuzlarımızda. O ölmedi, artık cevaplayamadığımız devletin bir anketi, tüm utanç bizim üzerimizde.

Aile beyanı

Aile, boş kağıtlara imza atmak, evlerini ve dükkânlarını terk etmeleri için baskı yapmak gibi çeşitli tehditlere maruz kaldı. Aile maddi açıdan çok hassas bir durumda. Ghulam Rabbi sadece şehit edilmekle kalmadı, aynı zamanda bir milletin sahte vicdanı karşısında şehit edildi. Kim onun bedeninin yanında durup yüksek bir yol inşa ederse, gelecek nesiller kanlarıyla kimin yolunun yazıldığını bilmeyecek.

Şehit Profiline Genel Bakış

Adı: Md. Rabbi Matabbar

Doğum Tarihi: 11.06.2010

Doğum Yeri: Galachipa, Patuakhali

Babası: Md. Jewel Matabar

Annesi: Moosa: Firoza Akhtar

Kardeşi: Riad Matabar (25 yaşında), Rifat Matabar (16 yaşında) Kız kardeşi: Jui Akhtar Mim (13 yaşında)

Mevcut Adresi: 35 Nangbasa, Yol 4, C Blok, Kafrul, Mirpur 13, Dakka

Şehitlik Tarihi ve Saati: 19 Temmuz 2024, 20:00

Şehitlik Yeri: Talimul İslam Medresesi, Model Kararname önü, Mirpur 13

Kurşun Yaralanmasının Yeri: Böbreğin üstünden, vücut delinmiş

Mezarlık: Mirpur 13 Çocuk Mezarlığı

Ölüm Nedeni: Vurularak Polis

Olay Detayları: Haham, Talimul İslam Medresesi'nin altında oyun oynuyordu. Polis olay yerine geldiğinde: Yaralandı ve olay yerinde hayatını kaybetti.

Öneri

- Öncelikle, şehit hahamın ailesi, ölümünden dolayı suçlu olarak tutuklanıp işkence görmelidir. Aile, tehditlerden kurtarılmalıdır.
- İkinci olarak, şehit kardeşlerin dükkânı onarılmalı ve kalıcı bir gelir sağlanmalıdır.
- Meclis üyesinin baskısı, yerel teröristlerin tehditleri ve devletin sessizliği pekiştirilmektedir. Bu, hahamın ikinci ölümüdür.

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah'ın kendilerine verdiği nimetlerle sevinirler. (Âl-i İmrân 3:170)

Hadis-i Şerif

Kim Allah'tan samimiyetle şehitlik dilerse Allah ona şehitlerin makamını nasip eder. (Sahih Muslim 1888)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi



